

Като позна че ся е излѣгала, и викакъ не ѿ бѣше мучно да избере Нижненскій-атъ монастырь за слѣдний-атъ си нейнъ животъ, но она на игуменка-та токмо обѣщалася бѣше, и, понеже я насилваха общо и именно да ся изрече, отказася. “Зная ли азъ самичка, отъ говорися она, щото Богъ отъ мене иска? азъ искамъ и искренно желая тукъ дни-те си да сконча, и, ако такова е Божія-та воля, кой може насрѣща ѿ да стои?”

Она ся склони да остане въ Нижни нѣколко дни за да си почине и за да испыта съ кои средства въ Москва да отиде; но абие о сѣти че много е уморена, и опасно болна падна. Отъ кога-то она въ Волга бѣше паднала, придобила бѣше една кашлица коя-то много я обезпокояваше. Една пламенна треска не послѣ много ся появи, но ако и самы-те тѣн лѣкарѣ отчаяли ся бѣха за здравіе-то ѿ, она никакъ не ся смутяваше. “Азъ никакъ, не вѣ-

---

цы, на кои-то тѣла-та са цѣлы, изложени на общо-то благоговѣніе, покрыти са съ богаты одежды и ся гледатъ лица-та, руцѣ-те и нозѣ-те. Тѣла-та нмъ са желти като воскъ.